

Osallistu kotisivujemme uudistamiseen!

Uudistamme Suomen Kuurosokeat ry:n kotisivuja. Osallistu sivujen kehittämiseen antamalla palautetta nykyisistä sivuista. Voit kertoa myös toiveita ja ideoita sisällöistä, käytettävyydestä ja esteettömyydestä.

Osoitteessa www.kuurosokeat.fi/ajankohtaista/anna_palautetta_kotisivuistamme on kysymyksiä, joihin vastamalla voit vaikuttaa! Palautetta voi antaa myös osoitteella: palaute@kuurosokeat.fi. Kiitos vastauksista!

TUNTOSARVI

Nro 8 ♦ Elokuu 2012

Suomen Kuurosokeat ry

Blues-miehen

Olympiasoihdun kuljettaminen

Sisältö

Pääkirjoitus: Penkkiurheilijat liikkeelle.....	3
Helsingin viriketoiminnan 10-vuotisjuharisteily Pietariin.....	4
Viisi kysymystä.....	7
Blues-miehen huuliharppu soi.....	8
Lunta, jalokiviä ja tunturimaisemia.....	10
Eurohaptic 2012 -konferenssi Tampereella.....	13
Musiikki on lähellä Mikko Herrasen sydäntä.....	14
Tuloksellista johtamista - JET-koulutuksen kehittämishanke.....	16
Olympiasoihdun kuljettaminen pysyy mielessämme.....	17
Viisi kysymystä: vastaukset.....	18
Kuntosalista voimaa syksyyn.....	19
Takakansi: Osallistu kotisivujemme uudistamiseen.....	20

Etukannen kuva: Syntymäpäiväsankari Seppo Jurvasella riitti hymyä. Kuva: Jaakko Evonen.

Tuntosarvi 9/2012 ilmestyy viikolla 38. Aineiston viimeinen jättöpäivä 28.8. Aineistoa voi lähettää osoitteeseen: tiedotus@kuurosokeat.fi.

TUNTOSARVI
38. vuosikerta
ISSN 0358-2280

Julkaisija
Suomen Kuurosokeat ry.

Taitto
Katriina Ekola

Päätoimittaja
vs. tiedottaja Katriina Ekola,
p. 040 753 2026, s-posti:
tiedotus@kuurosokeat.fi.

Toimitusneuvosto
Esko Jäntti (puheenjohtaja), Aarne Pirkola, Ari Suutarla, Jaakko Evonen (sihteeri) ja Katriina Ekola.

Hinta
Vuosikerta 25 euroa. Suomen Kuurosokeat ry:n jäsenille ja asiakkaille ilmainen. 12 numeroa vuodessa isokirjoituksella, pisteillä, äänitteellä, videona ja/ tai elektronisena versiona. Ruotsinkielinen Käselspröten ilmestyy 4 kertaa vuodessa isokirjoituksella.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Suomen Kuurosokeat ry, PL 40, 00030 IIRIS, p. 040 778 0299, faksi 040 604 7477, s-posti: kuurosokeat@kuurosokeat.fi. Toimiston aukioloaika ma-pe klo 8.00-15.45.

Painopaikka
Oriveden Kirjapaino.

Toimituksella on oikeus käyttää lehden juttuja yhdistyksen internet-sivuilla www.kuurosokeat.fi. Tuntosarvi on Kulttuuri-, mielipide- ja tiedelehtien liiton Kultti ry:n jäsenlehti.

Penkkiurheilijat liikkeelle

Juuri päättyneissä Lontoon olympialaisissa suomalaisten kisasaalis oli kolme mitalia ja seitsemän pistesijaa. Seurasimme iloisia mitalihetkiä purjehduksessa ja keihäänheitossa Parin viikon ajan saimme penkkiurheilua ja jännittää erilaisten urheilulajien parissa. Olympiakisojen historiaan jäi ainakin amerikkalaisen uimarin, **Michael Phelps**in, uusi mitaliennätys sekä jamaikalaisjuoksija **Usain Bolt**in kultajuhlat sekä uusien nuorten urheilijoiden menestys. Keihäsmestariakin löytyy nyt aivan uudesta suunnasta! Yksi kiinnostava voittaja oli heikkonäköinen eteläkorealainen jousiampuja, **Im Dong-Hyun**, joka voitti kilpailun uudella maailmanennätystuloksella ja rikkoi oman, toukokuussa ampumansa ennätyksen!

Vamma ei estä urheilemasta huipputasolla. Olympialaisten jälkeen 29.8.-9.9. Lontoossa pidettävät Paralympialaiset ovat tästä hyvä todiste. Suomea edustaa monipuolinen urheilijajoukko muun muassa ampumaurheilussa, jousiampunnassa, judossa ja maalipallossa. Myös purjehduksessa, tandem-pyöräilyssä, pöytätenniksessä, ratsastuksessa, uinnissa sekä yleisurheilussa on mukana urheilijoitamme.

Lajivalikoima on laaja – eikä pelkääntään huipputasolla. Suomen vammaisurheilu ja -liikunta VAU ry:n nettisivuilla (www.vammaisurheilu.fi) on paljon tietoa vammaisurheilusta, liikunnallisista tapahtumista ja monista mahdollisuuksista harrastaa liikuntaa.

Liikunta on elämäntapa. Paljon liikkuvia ihmisiä yhdistää ainakin yksi asia. He ovat kokeilleet monia lajeja ja löytäneet oman suosikkinsa, jonka parissa viihtyvät ja kokevat liikkumisen iloa. Hampaat irvessä liikkuminen ei innosta ketään!

Syksyisin erilaiset seurat ja kerhot aloittavat toimintaansa ja tarjolla on paljon erilaisia vaihtoehtoja. Juuri nyt on oiva hetki katsastaa omia liikumistottumuksiaan ja aloittaa uusi harrastus. Mikseipä se olisi tänä syksynä jokin mukavalta tuntuva ja kuuloستava liikuntaharrastus? Lue tästä lehdestä omakohtainen kokemus kuntosaliharjoittelun aloittamisesta.

Tutki, kysele ja kokeile! Liikunnan iloa toivottaen

Katriina Ekola
tiedottaja ♦

Helsingin viriketoiminnan 10-vuotisjuhlalisteily Pietariin

Teksti ja kuva: Sanna Tuomaala

Lähdimme 22.5. iltana St. Peter Linen laivalla kohti Pietaria, joka on nykyisin noin 4,7 miljoonan asukkaan suurkaupunki. Se on maailman pohjoisin yli miljoonan asukkaan kaupunki, Venäjän toiseksi suurin ja Euroopan neljänneksi suurin. Yhden päivän retkellä ei ehdi nähdä kaikkea, mutta jotain.

Mukana oli kaikkiaan 42 osallistujaa, kuurosokeita ja omaisia sekä tulkkeja.

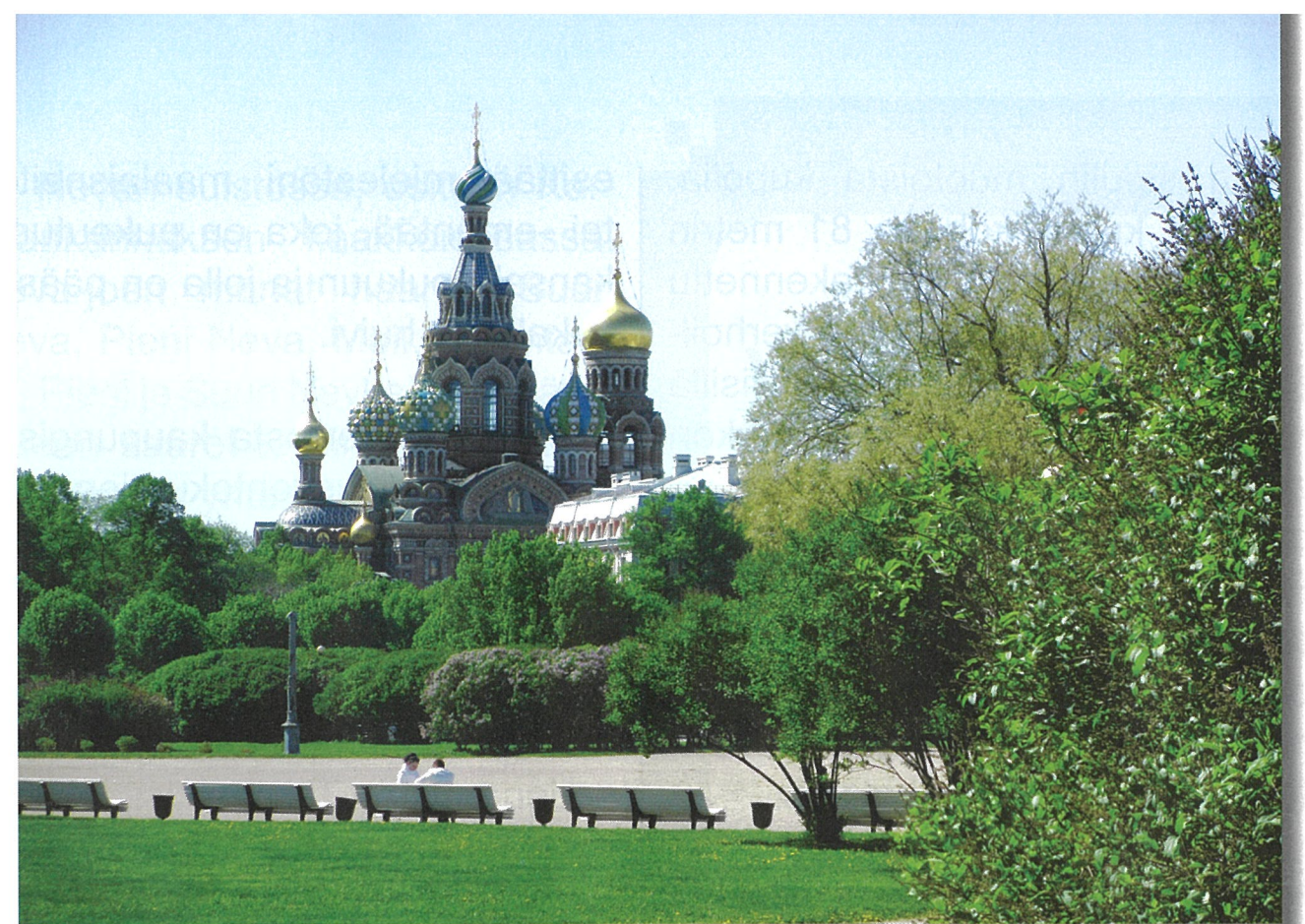
Laiva oli aika vaatimaton sisällepäin, vaikka sieltä löytyi risteilyalukselle perinteiset ravintolat, pubit ja kauppa. Erikoisinta oli buffet-ruokailu, jossa ruokajuomana sai viiniä ja lisäksi pöydissä odotti valmiina alkusnapsi vodkaa sekä lasi kuohuviiniä. Venäläisen ruokaperinteen mukaan ruokailun sai aloittaa vasta, kun joku oli kohottanut maljan valitsemalleen aiheelle ja kaikki olivat juoneet vodkasnapsin. Illalla saimme seurata

ravintolassa tanssiesitystä, jossa vi-lahti kansantansseja ja nykyajan tyylistä kabareeta.

Pietarin kiertoajelu

Tuuliseen kaupunkiin saavuimme seuraavana aamuna. Maittavan aamupalan jälkeen lähdimme ihmisvirran mukana ulos laivasta. Taval-lisesti laivasta poistutaan käytävää pitkin satamaterminaaliin, mutta nyt käytössä olikin samankaltaiset porta-
taat kuin lentokoneista poistuttaessa. Seuraavaksi menimme passin-tarkastukseen, jossa useampi jono kiemurteli pienille kopeille. Hitaasti mutta varmasti pääsimme lopulta eteenpäin kohti aulaa, jossa odotti suomea puhuva oppaamme.

Kiertoajelu alkoi hieman myöhässä, mutta opas kertoi että vielä on hyvin aikaa nähdä parhaimmat nähtävyydet. Kiertoajelun aikana saimme kuulla paljon historiaa ja tarinoita eri nähtävyyksistä. Eräs kiehtovimmista kohteista oli mielestäni ”Kirkko veren päällä”, josta sain otettua hienon valokuvankin.

Kirkko veren päällä sijaitsee kauniin puiston laidalla.

Kirkko veren päällä - The Church of Our Savior on the Spilled Blood

Kirkon virallisilla kotisivuilla <http://eng.cathedral.ru/stroitelstvo1> kerrotaan englanniksi, että tämän ortodoksisen kirkon peruskivi muurattiin 6. lokakuuta 1883 Gribojedovin kanavan varrelle. Kirkkoa rakennettiin yhteensä 24 vuotta.

Kirkon pääsuunnittelijana toimi ark-kitehti **A. A. Parland**, joka noudatti Aleksanteri III:n toiveita. Rakentamiseen osallistui myös joukko muita henkilöitä. **Metropoliitta Antony**

vihki valmistuneen kirkon käyttöön 19. elokuuta 1907.

Kirkko sijaitsee tarkalleen siinä paikassa, jossa **Aleksanteri II** salamurhattiin vuonna 1881. Matkaoppaamme kertoi lisäksi, että kirkon sisällä on pyhäkkö reunustamassa niitä lattiakiviä, joille tsaarin veri roiskui.

Kirkon kotisivuilla <http://eng.cathedral.ru/arhitektura3> kerrotaan arkkitehtuurista ja kuvaillaan kirkon ulkomuotoa sekä rakennusmateriaaleja. Kirkon torneissa on yhdeksän kullattua tai eri värein ema-

loitua sipulin muotoista kupolia. Korkein kupoli kohoaa 81 metrin korkeuteen. Kirkko on rakennettu tiilestä, joka on paikoittain verhoiltu graniitilla, marmorilla, värillisillä kaakeleilla ja mosaiikeilla. Kirkon seinämaalaukset toteutettiin pääosin mosaiikkeina, jotka esittävät Raamatun kohtauksia ja henkilöitä. Mosaiikkien kokonaispinta-ala on yli 7 000 m². Matkaoppaamme mainitsi, että sisälle kirkkoon mahtuu kerrallaan 1 600 ihmistä.

Huikkea rakennus! Nuo erikoiset kupolit näyttävät olevan samantyyliisiä kuin olemme televisiossa nähneet kuvattavan Moskovon kuuluisaa Punaista toria ja siellä sijaitsevaa katedraalia.

Muita nähtävyyksiä

Taukoa kiertoajelusta vietimme Neva-joen rannalla sijaitsevassa matkamuistomyllyssä, jossa oli tarjolla kahvia, teetä ja pieni välipalakeksi. Lisäksi tarjottiin venäläiseen tapaan vodkaa tai karpalolikööriä. Myymälästä löytyi useita erilaisia Venäjän taidekulttuuriin ja matkamuikeihin perinteisesti kuuluvia maatuskoja. Ne ovat monikerroksisia puusta tehtyjä nukkeja, jotka on päältä maalattu koristeellisesti illoisilla väreillä. Kuva

esittää mielestäni maalaisneitoa tai -emäntää, joka on pukeutunut kansallispukuun ja jolla on päässä kukallinen huivi.

Jatkoimme kierrosta kaupungissa katsellen eri uskontokuntien kirkkoja ja palatseja. Koska Pietari oli Venäjän keisarikunnan pääkaupunki ja maa on suuri, sijaitsee siellä useita palatseja. Näistä suurin ja komein on tietääkseni Venäjän keisarien entinen Talvipalatsi, joka on rakennettu vuosina 1754–1762.

Historiasta kiinnostuneena tutkin lisää Talvipalatsin taustaa netistä ja löysin sivuston <http://fi.wikipedia.org/wiki/Talvipalatsi>, jossa kerrottiin näin: ”Keisari vietti Talvipalatsissa kylmät talvikaudet, kesäisin hän asui noin 20 kilometrin päässä Tsarskoje Selossa (nykyinen Puškin) sijaitsevassa Katariinan palatsissa tai Pietarhovissa”. Ei mikään pieni ”mökki”, jos huoneita on yhteensä 1000. Itse pidin enemmän **Pietari Suuren** kesäpalatsista, joka oli pieni mutta kauniilla paikalla kanavan rannalla puiston reunassa.

Pietarin kaupungin 42 saarta ja yli 340 siltaa

Oppaamme kertoi, että kaupunki sijaitsee Suomenlahden pohjukas-

sa Nevan suistossa, osittain Karjalankannaksen kaakkoisosassa. Neva-joen monet haarat (Suuri Neva, Pieni Neva, Moika, Fontanka, Pieni ja Suuri Nevka) yhdistävät alueen saaret toisiinsa. Kaupunki muodostuu yhteensä 42 saaresta ja niitä yhdistää yli 340 siltaa. Kaupungin keskustassa on kahdeksan avautuvaa siltaa, jotta isommatkin laivat pääsevät liikennöimään joen monia haaroja pitkin.

Oppaalta saamassani monisteessa mainitaan myös muita tunnettuja nähtävyyksiä Pietarin keskustan läheisyydessä, kuten Pietari-Paavalin linnoitus Jänissaarella Nevajoen rannalla, Amiraliteetti, Mars-kenttä, Palatsi-aukio, kauniit puistot ja kanavat.

Retkemme kiehtovassa Pietarissa päättyi iltapäivällä, kun palasimme takaisin laivalle. Siellä odotti päivällinen ja illalla vielä ravintolan tanssiesitys. Nukkumaan mennessä ehti muistella päivällä nähtyjä rakennuksia ja niiden tarinoita. Ja ehkä uneksia minkälaista elämä olisi ollut keisarin ajan hovin loisteliaissa juhlissa ja millaista olisi ollut nauttia taiteista sekä musiikista. ♦

Viisi kysymystä

Aatos Ahonen

1. Minkä niminen oli roomalaisen mytologian mukaan kotilieden jumala?
2. Kun taiteilija tekee viimeisen työnsä, niin mikä on sen työn ns. kutsumanimi?
3. Mikä oli ensimmäinen perhonen, joka Suomessa rauhoitettiin?
4. Kenellä Suomen presidenteistä oli vain yksi etunimi?
5. Mikä soitin on Kaustisen vaakunassa?

Vastaukset sivulla 18.

Blues-miehen huuliharppu soi

Onnittelut 60-vuotiaalle Seppo Jurvaselle

Kuva: Seppo Jurvasen kotialbumi

Suomen Kuurosokeat ry:n puheenjohtaja **Seppo Jurvanen** on täyttänyt 60 vuotta. Tuntosarven toimitus päätti merkkipäivän kunniaksi haastatella Jurvasta ja kysyä hänen elämänsä tärkeistä asioista.

1. Olet nyt 60-vuotias. Kerro elämäsi tärkeimmistä merkkipaaluista ja hetkistä.

"Ehdottomasti tärkeimpiä hetkiä on ollut lasten syntyminen. Ja nyt minulla on ollut ilo saada kaksi lastenlastakin. Nuorin saa nimen ensi sunnuntaina."

2. Mitä odotat tulevaisuudelta?

"Toivon, että me kaikki saisimme olla terveitä ja että saisin vielä monta vuotta tehdä työtä meidän kaikkien kuurosokeiden hyväksi."

3. Olet ollut nyt Suomen Kuurosokeat ry:n puheenjohtajana jo useamman vuoden. Millaisena koet tehtävän?

"Tässä työssä on haasteita riittänyt. Kaikki vuodet ovat olleet erilaisia. Vuodesta 1999 olen ollut hallituksessa niin, että välillä olen ollut poissa vain 1,5 vuotta."

"Työ on ollut hyvin antoisaa ja sisältänyt monia palkitsevia hetkiä. Olen saanut oppia tuntemaan monia ihmisiä."

4. Mikä on mieleenpainuvuin blueskonserttisi, jossa olet käynyt ja miksi?

"Vuosia sitten olin New Yorkin Greenwich Villagessa pienellä blues-clubilla. Sähkökitaristilla oli langaton yhteys kitaran ja vahvistimen välillä. Hän

kulki siitä ihan meidän ohitsemme ulos ovesta ja sitten takaovesta takaisin sisälle ja kitara soi koko ajan. Aika häkellyttävää."

5. Jos saisit lentolipun, niin minne matkustaisit ja millä seurueella?

"Olen parin vuosikymmenen ajan käynyt Teneriffan Puerto de la Cruzissa. Haluaisin viedä sinne rakkaat lapsenlapseni. Luulen, että ensi kesänä vien poikani formuloihin Budapestiin, kun hän nyt täyttää 18 eli tulee täysi-ikäiseksi."

Mitä sinulle tulee mieleen seuraavista lauseista? Jatka lauseita.

1. Tulen Suomen Kuurosokeat ry:n keskustuimiston ovesta sisään ja...

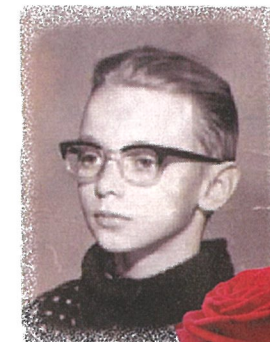
"ihana **Palon Anita** tulee mua halamaan. Sitten tulee **Virpi "Varpukka"**, **Anneli**, **Ritva**, **Pirkko** ..."

2. Otan blueshuuliharppun kesäisen auringonlaskun aikaan käteeni ja...

"soitan biisin nimeltä "I Put A Spell On You.""

3. Lapsenlapsesi **Siiri** soittaa sinulle ja...

"sanoo: "Täällä on papan oma kulta"". ♦

"Brylcreem-tyyli on tyttöjen mieleen".
Kuva vuodelta 1963.

Lunta, jalokiviä ja tunturimaisemia - nuorten vaellus täynnä kokemuksia

Teksti: Jenni Paanala, Harri Peltola, Jenni ja Julia Kaasinen, Eetu Seppänen, Kumu Valonen ja Joel Ylivuori. Kuvat: Harri Peltola

Joel pureskeli tikkua ja yritti keksiä sanoja tähän Tuntosarven lehtijuttuun, joka päätettiin kirjoittaa yhteistuumin. Tämä on siis kuulonäköammaisten nuorten oma kertomus vaelluskursista, joka järjestettiin Pyhätunturilla 5.–7.6.2012. Jokainen sai vuorollaan jatkaa tarinaa yhden lauseen verran. Siksi tämä matkaraportti on hieman erilainen, mutta toivottavasti yhtä hauska kuin sen tekeminen oli.

Olipa kerran viisi nuorta, jotka lähtivät Pyhätunturille vaeltamaan. He tulisivat taistelemaan kolme päivää luonnon armoilla tuntureiden ja kurujen keskellä. Tiistaina he saapuivat Kemijärvelle junalla, jonka kyytiin jokainen oli hypännyt kotikaupungistaan. Osa yöpyi junassa ja osa Rovaniemellä, josta juna jatkoi matkaa koko kursiporukan kanssa kohti tuntematonta. Etukäteen ajatus yöstä junan hytissä nukkuen oli herkullinen, mutta miten siinä sitten kävikään... Ennen vaellukselle pääsemistä matka oli ol-

lut nukkumisen osalta vähintäänkin mielenkiintoista.

Rankan matkan jälkeen majoituimme ja kävimme syömässä. Myöhemmin menimme Lampivaaran ametistikaivoksille. Ametistikaivoksilla jokainen sai etsiä oman onnenjalokiven. Alue-sihteer **Jenni** löysi suurimman kiven kotiin vietäväksi, mutta **Julia, Jenni, Eetu, Joel** ja **Kumu** löysivät opinto-koordinaattori **Harrin** kanssa päivän arvokkaimmat kivet. Harriin teki vaikutuksen POKS eli tarina Lapin tuntureiden ja niiden terävien kivien synnystä jääkaudella. Ametistikaivoksen nainen osasi kertoa hyvin tästä kolmen miljardin vuoden prosessista, jonka aikana vesi jäätyessään on räjäyttänyt tuntureita matalammiksi terävien kivien kasoiksi ja niiden väliin on muodostunut myös Lapin jalokiveä eli ametistia.

Hotellille palaamisen jälkeen Kumu ja Harri lähtivät kiipeämään Pyhä-

Pyhätunturin jylhiä maisemia.

tunturin huipulle (oli kuulemma tosi rankkaa). Harmittavasti hienot maisemat eivät näkyneet, koska tunturin päällä oltiin keskellä pilveä. Samaan aikaan Joel nautti saunan löylyistä ja höyryistä.

Seuraavana päivänä teimme pitkän vaelluksen, vaikka koko päivän satoi. Kuuden tunnin aikana ehdimme patikoida Isokurulle, Karhunjuomalammelle ja Aittakurulle. Ihmettelimme, miten hienoja ja hyviä reittejä on tehty Lapin maastoon keskelle luonnonpuistoa. On harmi, jos tämä upea luonto valjastetaan vain laskettelijoita varten. Osalle reiteistä olisi voinut

ajatella menevänsä jopa täysin kuurosokean kanssa. Esimerkiksi Isokuru Kultakeron ja Ukonhatun keskellä oli leveää polkua ja pitkospuita, joissa oppaan tai tulkin kanssa olisi voinut hyvin vaeltaa. Maisemat olivat henkeäsalpaavan hienoja, joten niistä piti monesti pysähtyä ottamaan kuvia. Rohkeimmat uskaltautuivat maistamaan Karhunjuomalammen vettä. Vaelluksen viimeisessä kohteessa Aittakurussa ihmettelimme, miten kaikkien kivien keskelle kurun pohjalle, oli saatu tehtyä lava ja korkealle vuoren rinteelle katsomo. Luonnon keskellä oli mukavaa, ja Kumu ihmetteli Harrin kanssa paljon

kelohonkia. Siksi he tulivat joka paikkaan muita myöhemmin. Onneksi Joel johti muuta joukkoa sujuvasti eteenpäin eikä jäljessä tulevia tarvinnut odotella. Niin oli hienoa jajajajaja, haittaakse?

Vaikkei kivenkovasta kunnostakaan ollut päivän aikana haittaa, tärkeintä oli kuitenkin hyvä ruoka ja mukava seura. Onneksi kaikki pääsimme pitkän päivän jälkeen ehjin nahoin majapaikkaan kuivattamaan litimärät vaatteemme. Illalla saunoimme ja söimme mitäpä muutakaan kuin poronkäristystä. Sitten mietimme,

että mitä huomina tuo tullessaan. Harri kartanlukijana selvitti suunnan olevan Soutajan (korkeus 373 m) ja Rantasoutajan (korkeus 320 m) eli kiipeämistä olisi luvassa. Huomenna saisimme nähdä, olisiko näillä tunteilla lunta niin kuin tämän päivän vaellusreitillä. Toivottavasti sää olisi ainakin parempi!

Nuorten vaelluskurssi olisi voinut olla pidempi, jotta olisimme ehtineet tehdä yhdessä enemmän. Kaikki odottavat jo innolla seuraavaa reissua. Kiitos kaikille mukana olleille! ♦

Vaelluskurssilaiset nauttivat jylhistä maisemista ja yhdessä olost.

Eurohaptic 2012 -konferenssi Tampereella

Teksti: Riitta Lahtinen & Russ Palmer

Suomen Kuurosokeat ry oli näkyvillä haptiikan konferenssissa Tampereella 13.–15.6. Haptikka tarkoittaa laajasti tuntoaistin käyttöä, ihon toimintaa ja tuntoaistin käyttöä erilaisten välineiden kautta (kännykkä, leikkaukset, autolla ajaminen jne.). Konferenssin järjestäjinä olivat tänä vuonna muun muassa Tampereen yliopisto ja Nokia. Konferenssiin osallistui noin 250 tutkijaa eri puolilta maailmaa.

Tampereen yliopiston tietojenkäsittelyopin, Tauchi-tutkimuskeskuksen johtaja ja professori **Roope Raisamo** pyysi meitä pääluennoijaksi aiheesta sosiaalishaptinen kommunikaatio. Hän toivoi tutkijoiden laajentavan haptisen kommunikaation eli henkilö-välinekommunikaation ajatusta laajemmaksi kohti inhimillistä suoraa henkilö-henkilökommunikaatiota (= sosiaalishaptinen kommunikaatio). Minulle ja **Russ Palmerille** tämä oli erittäin suuri kunnia tuoda haptiisit ja hapteemit laajan tutkijaryhmän tietosuuteen samoin kuin kuurosokeiden henkilöiden tarpeet muun muassa

kännyköiden ja tietokoneohjelmien kehittämisessä. Luentomme jälkeen meillä oli avoin demo, jossa tutkijat saivat kysellä lisää haptiiseista ja tutustua demolasien kautta näkövammaisten tiedonsaantiin. YLE teki teemasta myös haastattelun, joka näytettiin sekä TV:ssä että verkossa.

Luentomme herätti monia mielenkiintoisia kysymyksiä ja kommentteja. Varsinkin kosketuksen kielioppi kiinnosti. Yhteistyötä ehdottivat erityisesti tutkijat, jotka ovat kehittäneet tuntoaistilla vastaanotettavia tunnepelejä, näkövammaisten liikumiseen liittyviä navigointijärjestelmiä sekä kosketusviestejä välittäviä välineitä. Kuurosokeiden alalta konferenssiin osallistui australialainen kuurosokea henkilö. Hän kommunikoi kädestä käteen englantilaisilla sormiaakkosilla. Konferenssi järjestetään vuosittain ja seuraava konferenssi on Etelä-Koreassa.

Lisätietoja Riitalta, sähköposti: riitta.lahtinen@kuurosokeat.fi ♦

Musiikki on lähellä Mikko Herrasen sydäntä

Teksti: Jaakko Evonen, kuva: Juha Vääräkangas

Voice of Finland -kisaan osallistuneella **Mikko Herrasella** menee lujaa. Hän sai hiljattain valmiiksi debyyttilevynsä "Kylmä maailma" ja on esiintynyt lukuisilla keikoilla ympäri Suomea, jonka lisäksi hänen musiikkivideosa "Lasinen maa" esitettiin Nelosella. Herrasesta tuli hiljattain myös poikavauvan isä. Tapasin Herrasen Sokeain Ystävät ry:n kesäjuhlassa Onnelassa ja kyselin hänen kuulumisiaan.

Herranen kertoo Voice of Finland -kilpailun vaikuttaneen elämäänsä, sillä nykyisin hänen tekemisiään seurataan paljon ja nimikirjoituksia pyydetään. Ihmiset pysähtyvät myös juttelemaan hänelle kadulla. Itse kilpailusta Herranen totesi, että hänet otettiin siellä hyvin vastaan ja sai tarvittaessa apua muilta. Esimerkkinä hän mainitsee tilanteen, jossa avustaja luki hänelle ääneen laulajille esitettyjä kysymyksiä taulutietokoneen näytöltä.

Yhteiskunnalliset asiat ja ihmisyyys ovat Herraselle tärkeitä asioita. Hän

totesi pyrkivänsä herättämään lauluillaan keskustelua sekä vaikuttamaan asioihin.

Näkövammaisten arjesta Herranen mainitsi, että nykyisin yhteiskunta auttaa ja tukee arjessa monin eri tavoin. Hän on saanut aina pyydetessä apua. Toisaalta sopeutumista hän pitää tärkeänä seikkana.

Herranen lisäsi, että keskustelua tulisi käydä myös saavutettavuudesta ja sitä kautta osallistumisesta. Hän nostaa tähän liittyen esille verkkosivut. Niiden tulisi hänen mielestään olla käytettävissä myös apuvälineillä.

Huumoriakaan ei Herraselta puutu. Hänen terveisensä Tuntosarven lukijoille ovat: "pitäkää sarvet pystyssä".

Viereisen sivun kuvateksti: Mikko Herranen esiintymässä Sokeain Ystävät ry:n kesäjuhlassa Onnelassa. ♦

Tuloksellista johtamista

JET-koulutuksen kehittämishanke

Suomen Kuurosokeat ry:n esimiesvastuussa olevat (10 henkilöä) suorittivat puolitoistavuotisen Johtamisen erikoisammattitutkinnon oman työn ohessa. Lisäksi kaksi esimiesasemassa olevaa oli suorittanut aikaisemmin vastaavan koulutuksen.

Minun kehittämisprojektini aiheena oli Suomen Kuurosokeat ry:n yhteinäisen johtamiskulttuurin selkiyttäminen osana JET-prosessia.

Suomen Kuurosokeat ry on merkittävä kuurosokeiden oikeuksien toteuttaja ja vaikuttajayhdistys. Tehokas ja toimiva järjestö edellyttää järkevää johtamista eri organisaatiotasoilla

Organisaation muutokset vaikuttavat johtamiseen

Jäsenistö hyväksyi uuden organisaation, joka astui voimaan vuoden 2010 alussa. Organisaation rakenne muuttui täysin ja samalla yhdistyksen toiminnot selkiytettiin omiksi kokonaisuuksiksi. Lähiesimiehiä tuli lisää. Muutosten myötä tarvittiin uusia organisaatorakenteita tukevia strategioita ja toimintatapoja.

JET-koulutuksen kehittämishankkeen tavoitteena oli luoda työn johtamiseen selkeä ja yhtenäinen johtamisen toimintatapa, joka soveltuu yhdistyksen uuteen organisaatiorakenteeseen.

Projektissani tutkin yhdistyksen johtamiskulttuuria koulutuksessa olevien esimiesten ja hallituksen jäsenten näkemysten ja mielipiteiden pohjalta. Haastattelin sähköpostilla JET-opiskelijoita, hallituksen jäseniä ja muiden aistivammaisjärjestöjen toiminnanjohtajia. Vastauksia tuli kaikkiaan yli 600, joista laadin yhteenvetoja.

Projekti synnytti erilaisia kehittämistoimenpiteitä. Yhdistyksessä on laadittu johtamisstrategia, jonka pohjana on yhdistyksen strategia. Johtamisstrategiaa määrittävät järjestön tavoiteohjelmaan kirjatut arvot ja kuurosokeiden henkilöiden oikeudet sekä järjestön visio. Yhteisen johtamisjärjestelmän luominen on aloitettu. Hallitus on perustanut tähän työryhmän.

Toiminnan tavoitteet

Pidän tärkeänä, että johtamisen tiedostetaan olevan organisaatiosamme prosessinomaista. Prosessissa pitää ottaa huomioon talous, asiakkuudet ja henkilöstö sekä organisaatiossa olevat hyvät johtamiskäytänteet. Toiminnan tavoitteiden asettaminen on tärkeää. Strategia on muutettava toiminnaksi ja niille pitää luoda mittarit.

Toiveeni on, että Suomen Kuurosokeat ry on viiden vuoden päästä taloudellisesti vakaa, meillä on toimiva johtamisjärjestelmä, olemme arvostettu, tunnettu ja luotettava kumppani niin kansallisesti kuin kansainvälisestikin ja olemme monikulttuurinen, kaikki ihmisiä arvostava ja hyväksyvä yhdistys.

Työ jatkuu.

Kai Leinonen

toiminnanjohtaja ◆

Olympiasoihdun kuljettaminen pysyy mielessämme

Sunnuntaina seison Ahveniston olympiapuistossa muistellen kolmea nuorta poikaa, olympiasoihdunkantajia. Se on jäänyt kirkkaana mieleeni. On kunnianosoitus **Jarmo Narmalalle, Jaakko Kalliolle** ja **Vilho Leinoselle** muistella heitä ja tapahtumia 60 vuotta taaksepäin.

Tänä vuonna heinäkuun 18. päivänä tuli täyteen 60 vuotta Helsingin merkittävästä olympia-ajasta. Olympiasoihtuviestillä oli suuri merkitys

koko Suomelle. Maan halki juostiin soihtuviesti, joka saapui Hämeenlinnan Kaurialan urheilukentälle 18. heinäkuuta 1952 kello 20.40 ja jatkoi seuraavana aamuna kello 6.30 matkaansa kohti Helsinkiä.

Olympiasoihtua vartioitiin tarkkaan eri urheiluseurojen avulla. Hämeenlinnan kuuromyökkäin urheiluseura (nykyinen Hälin urheiluseura) sai kutsun olympiasoihtuviestiin ja antoi ohjeet Jarmo Narmalalle, Jaakko Kalliolle ja Vilho Leinoselle (**Kai**

Leinosen ja Anja Kivelän isä) olympiasoihdun kantajatehtävästä.

Sain tästä tiedon nuorena tyttönä ollessani Turun kuuromykkäin koulussa. Lähdin porukan kanssa katsomaan soihtuviestiä. Olympiasoihtuviesti saapui soihdunkantajan ja kahden henkilön kanssa Kaurialan urheiluseuraan ja jäi vartioon yön yli aamuhun saakka.

Hämeenlinnan kuuromykkäin urheiluseuran edustajat Jarmo, Jaakko ja Vilho seisoivat odottaen olympiasoihtua vakavana. Soihtuviestikantaja saapui kahden henkilön kanssa heidän eteensä ja luovutti Jarmolle soihtutulen. Jarmo otti olympiasoihdun käteen kunniakkaasti. Jaakko ja Vilho juoksivat Jarmon takana Kaurialan kadulta Ahveniston tielle rauhallisesti. He luovuttivat soihdun Hämeenlinnan verkkopalloseuran edustajille. Viestiä jatkettiin eteenpäin Helsinkiä kohti ja eri urheiluseurat vuorottelivat.

Olin lyöty ällikällä, kun näin heidät kovakuntoisina ja komeina olympiasoihtuviestissä. Vilkutin heille viittoen Onnea-merkkiä. Pojat näkivät viittomiseni ja nyökkäsivät. He olivat aktiivisia suunnistus- ja yleisurheilukilpailuissa. Vilho oli taitava shakinpelaaja, Jaakko pöy-

täpelaaja ja Jarmo kuului Suomen Kuurojen Urheiluliiton hallitukseen ja oli mukana monissa kilpailuissa tuomarina. Hämeenlinnalaiset urheiluveteraanit arvostavat heitä kunnioittaen ja muistaen heitä arvokkaasti.

Jarmo Narmala, Jaakko Kallio ja Vilho Leinonen nukkuvat mullan alla Vuorentakan ja Ahveniston haudassa olympiasoihdunkantajina. Muistan heitä lämpimästi, en koskaan unohda heitä ja he jäävät mieleeni pysyvästi. Kunnianosoitus heille.

Muistelee **Leena Paakkala** ◆

Viisi kysymystä

Vastaukset:

1. Vesta
2. Joutsenlaulu
3. Apolloperhonen
4. Kyösti Kalliolla
5. Viulu

Kuntosalista voimaa syksyyn

Teksti: Jaakko Evonen

On maanantain ilta ja jälleen on tullut aika rentoutua. Kävelen pitkin Iiriksen toista kerrosta. Olen nimittäin matkalla Iiriksen kuntosalille, jossa käyn nykyisin 1–3 kertaa viikossa. Kerron seuraavaksi tarkemmin miksi päädyin lajin pariin.

Liikunta on aina ollut osa elämääni jossain määrin. Nuorempana harrastin muun muassa laskettelua ja pyöräilyä, mutta jouduin luopumaan niistä näön huonontumisen takia. Jotain oli kuitenkin keksittävä tilalle, ettei pääse vallan ruostumaan. Viime keväänä tilanne muuttui, kun pääsin kokeilemaan Iiriksen uusittua kuntosalia työporukan kanssa virkistyspäivillä. Ja siitähän se lähti, aivan kerrasta. Harjoittelu oli mukavaa pitkästä aikaa, sillä edellisestä kuntosalikäynnistä oli ehtinyt kulua jo useampi vuosi.

Jos lajia ajattelee kuulonäkövammaisen kannalta, on siinä monia hyviä puolia. Ensinnäkin harjoitteita voi tehdä rauhassa omaan tahtiin. Toiseksi lihaskunto kehittyy nopeasti,

joten kuulon ja näön rajoitteet eivät haittaa liikkeitä tehdessä. Kolmanneksi salissa on usein kohtuullisen helppo liikkua ja laitteiden sijainnit oppii muistamaan.

Olen saanut lajista uusia kokemuksia ja hyvää mieltä viime kuukausien aikana. Taukojen aikana voi vaihtaa kokeimuksia erilaisista harjoittelutavoista. Saattaapa siinä saada myös kannustusta ja tsemppiä liikkeen suorittamiseen. Olen lisäksi saanut vinkkejä palautumisesta ja ruokavaliosta. Kehittyminen on tosin paljon itsestä kiinni, sillä salilla käyminen vaatii itseturvausta ja asennoitumista.

Voisin suositella lajia melkein kaikille kiinnostuneille. Salilla voi lisäksi harjoitella aerobista liikkumista, kuten kuntopyöräilyä ja juoksumatolla juoksemista. Hyviin tuloksiin pääsee yhdistämällä edellä mainitut treeni- muodot lihasharjoitusten kanssa. Lopuksi treenin jälkeen otetut kunnon löylyt kruunaavat koko jutun. ◆